

HỒI 174

Tình Hình Nguy Ngập

Tống Kim Cương định thần nhìn Khấu Trọng: “Khấu huynh có biết mình đang lâm vào hiểm cảnh hay không?”.

Khấu Trọng trầm nhủ câu nói này chẳng phải là thừa lăm sao, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra khiêm tốn, chậm rãi nói: “Xin Tống huynh chỉ điểm!”.

Tống Kim Cương trầm giọng nói: “Không cần tại hạ nói rõ, Khấu huynh chắc cũng biết chúng ta và người Đột Quyết có quan hệ rất mật thiết, vì vậy có thể thông qua bọn họ biết được rất nhiều tin tức quý giá”.

Khấu Trọng càng lúc càng cảm thấy my lực thuyết phục người khác của Tống Kim Cương. Sự thực thì cho đến tận bây giờ, Tống Kim Cương vẫn cứ vòng vo không nói vào chuyện chính, nhưng tất cả những chuyện vụn vặt này hợp lại với nhau, lại sinh ra một áp lực rất lớn, buộc Khấu Trọng có cảm giác mình phải hợp tác với y. Rõ ràng là đối phương đã nhìn thấu dã tâm tranh bá thiên hạ của gã, nên mỗi một câu đều nhằm đúng điểm này mà điểm tới, khiến gã không thể không động tâm.

Chỉ thấy Khấu Trọng chau mày nói: “Có một chuyện mà tại hạ thủy chung vẫn không hiểu được, nghe nói Lý phiệt và người Đột Quyết cũng có quan hệ rất tốt, giả như các vị và Lý phiệt động can qua, người Đột Quyết rốt cuộc sẽ tương trợ bên nào?”.

Tống Kim Cương mỉm cười bí hiểm nói: “Bên nào yếu hơn thì sẽ giúp bên ấy, Khấu huynh chắc cũng hiểu chứ?”.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, rồi cùng lúc cười phá lên.

Chợt Tống Kim Cương nghiêm mặt lại nói: “Khấu huynh vì chuyện Hòa Thị Bích mà đã đắc tội với Lý Thế Dân, với tính cách quyết đoán bất di bất dịch của y, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Hắn dựa vào gì mà dám khẳng định Hòa Thị Bích ở trong tay chúng ta? Huynh có biết rằng cả người đương sự là Sư Phi Huyền mà cũng không dám khẳng định điều này không?”.

Tống Kim Cương kể: “Chuyện này nói ra cũng thật kỳ quái. Nhưng Lý Thế Dân đã đảm bảo với Đột Lợi rằng Hòa Thị Bích đang ở trong tay hai vị. Đồng thời y còn biểu lộ thái độ rất kiêu dè cố kỵ với Khấu huynh, nói rõ nếu không thể sử dụng hai huynh đệ các vị thì đành phải ân đoạn nghĩa tuyệt, hủy đi để trừ hậu hoạn. Người khác không biết thực lực y thế nào, chứ tại hạ thì rất rõ, bởi vậy mới biết tình hình Khấu huynh lúc này thực hung hiểm cực kỳ”.

Khấu Trọng biết rõ những lời Tống Kim Cương nói là thật, bởi vì y có muốn bịa cũng không thể bịa ra được. Gã thậm đoán là do Lý Tịnh đã bán đứng gã và Từ Tử Lăng bằng không Lý Thế Dân làm sao dám khẳng định Hòa Thị Bích là do bọn gã trộm, nghĩ tới đây, song mục Khấu Trọng thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói: “Những kẻ muốn lấy cái đầu này của Khấu Trọng còn ít sao? Thêm một tên cũng chẳng ngại gì”.

Tống Kim Cương chậm rãi nói: “Khấu huynh là bậc tài trí, nhưng rốt cuộc huynh biết về con người Lý Thế Dân được bao nhiêu?”.

Khấu Trọng gượng cười: “Xin Tống huynh chỉ giáo!”.

Vân Ngọc Chân và Bốc Thiên Chí đều lộ ra thần sắc hân thưởng, chịu khiêm tốn học hỏi, chính là một trong những ưu điểm lớn nhất của Khấu Trọng.

Tống Kim Cương nói: “Tại hạ chưa từng gặp qua Lý Thế Dân, nhưng đối với những việc y làm từ sau khi khởi sự ở Thái Nguyên đã dò la và nghiên cứu rất kỹ lưỡng, kết luận chính là người này quyết đoán mạnh dạn, lập chí cao xa, tính cách kiên nghị vững vàng, thiện dụng kỳ binh, nên luôn có thể lấy nhược thắng cường, giành thắng trong lúc nguy khốn, thực đúng là một nhân tài quân sự hiếm có trên đời”. Tiếp đó y quay sang nhìn Khấu Trọng đầy ngụ ý, mỉm cười nói tiếp: “Trước nay y chưa từng thất bại, lần này đối phó Khấu huynh có lẽ cũng không ngoại lệ đâu”.

Bốc Thiên Chí biến sắc: “Thực lực của Lý Thế Dân tại Lạc Dương thế nào?”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn Bốc Thiên Chí một cái, sự quan tâm của người này đối với gã dường như không phải giả dối.

Tống Kim Cương nói: “Trước mắt tại hạ còn chưa biết y mang theo bao nhiêu tùy tùng đến Lạc Dương này, có điều Thiên Sách Phủ do y kiến lập thì thực xứng với hai câu: mãnh tướng như vân, mưu thần như vũ, từ đây có thể thấy người này rất có my lực thu phục lòng người, có thể khiến nhân tâm quy về một hướng”. Ngưng lại một chút rồi y lại nói tiếp: “Về văn, tại hạ chỉ nói một người có ảnh hưởng lớn nhất với y, đó là Phòng Huyền Linh. Người

này không biết võ công, nhưng kiến thức thì hơn người, khi Lý Thế Dân dẫn quân nhập Quan Trung, Phòng Huyền Linh đã đến bái kiến ở bên bờ Bắc sông Vị Hà, sau đó liền được Lý Thế Dân phong làm tham quân, tất cả biểu chương văn thư, quân lệnh tấu chương đều do một tay y lo hết, hơn nữa người này lại thiện việc trù tính các công việc cần thiết cho tác chiến, phàm là chuẩn bị lương thảo binh khí, quân trang quân dụng đều hết sức nhanh chóng có trật tự, tuy y không thể sát địch trên chiến trường, song đối với thành bại của cả trận chiến lại có quan hệ rất lớn. Sau này nếu tại hạ có phải khai chiến với Lý Thế Dân, tất phải nghĩ kế giết chết người này đầu tiên”.

Khấu Trọng thầm nhủ nếu có ngày đối đầu với Tống Kim Cương, nhất định phải bảo vệ Hư Hành Chi cho được, bằng không để y bị người khác giết thì gã sẽ tổn thất rất lớn.

Tống Kim Cương tuy tới giờ vẫn chưa nói ra mục đích muốn gặp Khấu Trọng, nhưng gã cũng đại khái đoán ra được phần lớn. Y muốn lợi dụng gã vốn đã biết thực hư của Đỗ Phục Uy để giúp Lý Tử Thông cầm cự, trong lúc đó thì y sẽ ung dung xua quân tấn công Thái Nguyên, rồi tiến vào Quan Trung.

Tống Kim Cương đương nhiên cũng biết Khấu Trọng không phải là người dễ bị lung lạc, bằng không đâu phải tốn nhiều nước bọt đến vậy.

Bốc Thiên Chí hỏi: “Về võ thì có những ai?”.

Tống Kim Cương cười khố: “Dù có đếm hết mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân cũng không hết được. Về Lý phiệt, thì Lý Thần Thông và ba huynh đệ Lý Thế Dân là cao minh nhất. Nhưng thực lực chân chính lại là các cao thủ từ nhiều nơi tới đầu nhập Lý gia, trong đó có khoảng người hơn mười người là cao thủ nhất đẳng, siêu quần bạt tụy, được giang hồ xưng là Sách Phủ Thượng Tướng. Trong số những nhân vật này, đứng đầu là một nữ nhân, không ai biết được nàng ta tên gì, chỉ vì binh khí là một cây hồng phát, nên gọi là Hồng Phát Nữ”.

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Nàng ta còn lợi hại hơn cả Dương Hư Ngạn sao?”.

Tống Kim Cương hiển nhiên không biết Dương Hư Ngạn là người của Lý Thế Dân, động dung nói: “Từ đầu Khấu huynh biết Dương Ngư Ngạn đã gia nhập quân Quan Trung rồi?”.

Khấu Trọng thầm nhủ thì ra người cũng có chuyện không biết, bèn giải thích ngắn gọn rồi nói: “Có thể hện Tống huynh một dịp khác mới thương lượng đại sự không? Hiện giờ Khấu mỗ có chuyện phải lập tức vào cung gặp Vương Thế Sung, bằng không y sẽ sinh nghi mất”.

Tổng Kim Cương biết đã làm Khấu Trọng động tâm, nên cũng không miễn cưỡng nữa, sau khi hẹn ngày giờ địa điểm bèn tiễn Khấu Trọng ra cửa.

oOo

Bạt Phong Hàn lẳng không nháy vút lên, nhẹ nhàng hạ thân xuống con thuyền nhỏ của Từ Tử Lăng, ngồi ở đầu thuyền, thản nhiên nói: "Đến lúc trả thuyền lại cho người ta rồi!".

Từ Tử Lăng lúng túng nói: "Làm sao huynh biết ta đi theo sao? Rõ ràng là huynh chưa từng quay đầu lại mà?".

Bạt Phong Hàn lật tay lên, thì ra trong lòng bàn tay có giấu một miếng gương nhỏ.

Từ Tử Lăng giờ mới hiểu ra, Bạt Phong Hàn chợt hỏi: "Đã nghe hết rồi à?".

Gương mặt tuần tú của Từ Tử Lăng thoáng đỏ ửng, vừa chèo thuyền vừa nói: "Ta còn tưởng các người dùng tiếng Đột Quyết nói chuyện, biết đâu là lại dùng Hán ngữ! Hà... xin lỗi!".

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Vì ngươi nên ta mới nói Hán ngữ đấy, không cần phải để trong lòng làm gì. Nữ nhân vì yêu mà hận còn đáng sợ hơn hồng thủy hay mãnh thú vạn lần, vấn đề lớn nhất chính là cho dù thế nào ta cũng không thể nhẫn tâm hạ độc thủ với nàng. Ta vốn tưởng rằng khi xưa nàng ta còn trẻ vậy, sẽ không thật lòng với bất cứ chuyện gì, đến giờ mới biết mình đã sai lầm, sai lầm rất lớn! Ồ, cẩn thận đấy!".

Từ Tử Lăng sớm đã nghe thấy tiếng sóng, vội điều khiển con thuyền nhỏ tránh sang một bên.

oOo

Một chiếc khoái thuyền mau chóng lướt qua, điều khiển thuyền là một hán tử hết sức bình thường, không có điểm gì đặc biệt so với bất cứ người Lạc Dương bình thường nào khác. Nhưng bốn mắt của hai người cùng lúc lại sáng rực lên.

Bạt Phong Hàn nói: "Ngươi có nghĩ thấy không?".

Từ Tử Lăng khẳng định: "Là mùi thảo dược!".

Cả hai đều nghĩ tới Thượng Quan Long.

Chiếc thuyền kia đã chìm vào làn mưa mờ mờ.

Từ Tử Lăng khẽ đảo mái chèo dưới làn nước, trong lòng thầm xin lỗi chủ nhân của con thuyền này, bởi gã lại phải mượn nó thêm một lúc nữa.

oOo

Khấu Trọng và Vân Ngọc Chân trở vào thùng xe, rồi vẫn do Bốc Thiên Chí đánh xe, tiến về hướng Hoàng thành.

Vân Ngọc Chân thấp giọng hỏi: "Người cảm thấy con người Tống Kim Cương này thế nào?".

Khấu Trọng chau mày: "Hắn là do nàng giới thiệu, tự dung sao hỏi ta?".

Vân Ngọc Chân lắc đầu: "Ta chỉ phụng mệnh Tiều đương gia hành sự thôi!".

Khấu Trọng mỉm cười: "Mỹ nhân sư phụ không cần nghiêm túc như vậy đâu, theo ta thấy thì Tống Kim Cương này ắt hẳn sẽ là kinh địch của Lý Thế Dân, trò chơi tranh đoạt thiên hạ này càng lúc càng trở nên hấp dẫn rồi đấy! Hừ, Lưu Vũ Châu nhất định đã hứa hẹn rất nhiều với bọn người Đột Quyết, nếu không người Đột Quyết đâu có chịu bỏ Lý tiểu tử mà đi giúp đỡ hắn chứ?".

Vân Ngọc Chân nói: "Đây có lẽ tại đạo lý cận thân viễn sơ, mấy cánh nghĩa quân khởi nghĩa ở biên cương phía Bắc như Lưu Vũ Châu đều nhận sắc phong của người Đột Quyết hết, còn Lý Uyên thì thủy chung vẫn ở xa hơn một chút, vì vậy người Đột Quyết không tin tưởng y lắm".

Khấu Trọng trầm tư: "Tại sao Tống Kim Cương không hề nhắc tới Lương Sư Đô, hẳn ta là sư huynh đệ của Lưu Vũ Châu, đều là đệ nhất cao thủ của Ứng Dương Phái, theo lý phải cùng tiến cùng thoái mới đúng".

Vân Ngọc Chân mỉm cười: "Dù là thân huynh đệ cũng có thể trở mặt thành cừu nữa là sư huynh đệ. Đỗ Phục Uy và Bồ Công Hựu không phải là trí giao hay sao? Hiện giờ không phải đang cố kỵ lẫn nhau chắc? Nghe nói Lý Thế Dân và thái tử Lý Kiến Thành cũng huynh

đệ bất hoà, mỗi khi luận tới đế vị, thì luân thường đạo lý gì cũng chẳng đáng giá xu nào hết!”.

Khấu Trọng hồi tưởng lại lúc Đỗ Phục Uy nhận mình làm con, đích thực là không hề nhắc tới Bồ Công Hựu, cơ hồ như không hề coi y vào đâu vậy.

Gã chợt nhớ Vân Ngọc Chân nổi tiếng là người thông thạo tin tức trong giang hồ, liền mỉm cười nói: “Nếu sau này ta cũng khởi sự, mỹ nhân sư phụ có chịu toàn lực tương trợ không?”.

Vân Ngọc Chân liếc nhìn gã một cái, thở dài nói: “Đến lúc đó hãy nói có được không? Hiện giờ ngươi còn sợ người ta chưa đủ phiền não hay sao?”.

Trực giác của Khấu Trọng cho gã biết nàng đang phiền não vì chuyện nam nữ, không dám hỏi tiếp, bèn thuận miệng nói: “Độc Cô gia có mấy cao thủ chưa lộ diện, tỷ như tên Độc Cô Bá hình như đã hoàn toàn thất tung thì phải, nàng có biết bọn chúng đi đâu không?”.

Vân Ngọc Chân hời hợt đáp: “Ta làm sao biết được. Đến rồi, xuống xe đi!”.

oOo

Con thuyền nhỏ chở Từ, Bạt hai người đậu lại bên dưới một cây tiểu kiều, dưới làn mưa bụi lâm thâm, trừ phi có người ngồi thuyền đi dưới chân cầu hoặc cẩn thận chú tâm quan sát, bằng không chắc cũng không thể phát hiện bọn họ. Nếu là yếu đạo giao thông như Lạc Thủy, con thuyền nhỏ của hai người đương nhiên rất chướng mắt, nhưng đây chỉ là một nhánh sông nhỏ, nằm ở phía Tây Nam thành mà thôi.

Con thuyền kia dừng lại ở một bến đò nhỏ sau một trang viện, trên bến còn có ba chiếc khoái thuyền khác nữa. Ở Lạc Dương, thủy đạo chạy khắp toàn thành, so với dùng xe ngựa đi trên bộ còn thuận tiện hơn nhiều.

Bạt Phong Hàn nhìn cánh cửa đóng chặt của tòa trang viện, trầm giọng nói: “Ta chắc chắn có thể giết được Đột Lợi!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Sao có thể nói vậy được, theo những gì ta trông thấy lúc này, hai người công lực khá là tương đương, đấu tiếp nữa cũng chỉ bình thủ mà thôi”.

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Đó chỉ là biểu hiện, người có cảm thấy đêm qua khi đấu với Sư Phi Huyền, bản thân mình đã vượt quá biểu hiện bình thường hay không?”.

Từ Tử Lăng giật mình nói: “Ta chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng hình như cũng đúng là vậy!”.

Bạt Phong Hàn song mục lấp lánh thần quang, nói với giọng tràn trề hy vọng: “Đây chính là diệu dụng của Hòa Thị Bích, khiến chúng ta đột phá được hạn chế về thể năng trước đây. Hiện giờ thứ chúng ta cần nhất chính là thử thách và rèn luyện, chỉ có vậy mới có thể phát huy được toàn bộ tiềm năng của Hòa Thị Bích, biến nó thành của mình. Lúc này Lạc Dương ngoạ hổ tàng long, còn chúng ta thì bốn phía đều là địch nhân, trong thiên hạ này còn có luyện võ trường nào tốt hơn nơi này nữa không?”.

Từ Tử Lăng cúi mặt nhìn những hạt mưa rơi xuống lòng sông tạo nên những vòng nước loang lổ, rồi khẽ gật đầu nói: “Chúng ta giống như một dòng sông rộng lớn, mỗi lần chiến đấu sinh tồn, cũng giống như một trận mưa gió, làm nước sông càng thêm đầy lên. Hà... nghĩ lại thật khiến người ta phải động tâm!”.

Bạt Phong Hàn chợt nói: “Có người ra kia!”.

Từ Tử Lăng sớm đã có cảnh giác, vội vàng ẩn thân, ngẩng đầu nhìn về phía bức tường phía sau trang viện.

Hai bóng người nhảy vọt qua tường, hạ thân xuống một chiếc khoái thuyền, nhanh chóng cời dây, bơi đi. Đây chính là chỗ chu đáo của Từ Tử Lăng, dùng thuyền ở đầu kia của đoạn sông thông với Lạc Thủy, bằng không lúc này đã bị địch nhân phát hiện rồi, bởi vì cơ hội địch nhân đi về trung tâm thành đương nhiên là lớn nhất.

Bạt Phong Hàn dõi mắt nhìn theo chiếc khoái thuyền đi xa dần, hân hoan nói: “Lần này chúng ta đúng là mèo mù vớ cá rán, tìm được ngay sào huyệt tạm thời của Khúc Ngạo, chẳng trách mà vừa rồi ngửi được mùi Tuyết Liên, đây chính là thánh dược liệu thương của người Thiết Lặc”.

Từ Tử Lăng cũng nhận ra đôi nam nữ vừa đi khỏi chính là nhị môn đồ Hoa Linh Tử và tam môn đồ Canh Ca Hồ Nhi của Khúc Ngạo, trong lòng thầm nhủ không ngờ lại xảo hợp đến vậy, hiểu kỳ hỏi: “Không biết là ai đã thọ thương?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Đâu cứ gì phải có người bị thương mới cần thảo dược, cái này gọi là lo trước tính sau, chuẩn bị đầy đủ”.

Từ Tử Lăng thấy hai mắt Bạt Phong Hàn lấp lánh thần quang bèn hỏi ngay: “Không phải Phong Hàn huynh muốn xông thẳng vào đại khai sát giới một trận đấy chứ?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Tử Lăng thật hiểu tâm ý của ta, thử nghĩ xem, bên trong trang viện này rốt cuộc là ai? Thực lực thế nào? Tất cả những điều này chúng ta đều không biết, cảm giác xông pha long đàm hổ huyệt đó thật kích thích, thật hưng phấn. Chúng ta có thể trở thành những cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền, Phó Dịch Lâm hay không thì phải xem hôm nay thế nào đã!”.

Hai người cùng lúc giật mình, nhìn về phía khúc sông thông với Lạc Thủy.

Một chiếc khoái thuyền xuyên qua làn mưa lướt tới như bay, ngoài người điều khiển đứng ở đuôi thuyền ra, đầu thuyền có một đại hán tóc xoã dài, diện mạo hung ác, vai rộng eo nhỏ chân dài, bề ngoài uy vũ đáng sợ.

Từ Tử Lăng vội thu hồi mục quang, tuy khoảng cách tới gần ba chục trượng, nhưng gã vẫn sợ đối phương sinh ra cảnh giác, thấp giọng nói: “Là Độc Cô Bá, nhất lưu cao thủ của Độc Cô phiệt, thân đệ đệ của Độc Cô Phong”.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Không phải Độc Cô phiệt hợp tác với Lý Mật ư? Tại sao lại ngầm cấu kết với người Thiết Lạc? Đi thôi!”.

Từ Tử Lăng đang hồi tưởng đến tình cảnh khi mới rời khỏi thành Huỳnh Dương, Độc Cô Bá nhân lúc Trầm Lạc Nhận phân thân mà từ trong đồng tuyết nhảy ra tập kích đắc thủ, còn định giở trò cưỡng ép, cuối cùng bị gã ám kích thọ thương bỏ chạy, nghe y nói vậy liền ngay người ra hỏi: “Cái gì?”.

Bạt Phong Hàn bất chợt vỗ một chuông xuống mặt nước.

Chiếc thuyền nhỏ phóng đi trên mặt nước, tiến thẳng đến khoái thuyền của Độc Cô Bá.

oOo

Khấu Trọng nhảy xuống xe, vẫy tay chào Bốc Thiên Chí, thì thấy y bắn ra một mẩu giấy nhỏ. Khấu Trọng ngạc nhiên tiếp lấy, còn chưa kịp hỏi gì thì xe ngựa đã quay đầu bỏ đi. Gã vừa đi về phía cổng Hoàng thành, vừa đọc qua mẩu giấy Bốc Thiên Chí bắn cho, ngoại trừ viết rõ địa điểm và thời gian gặp mặt, thì không còn gì nữa, trong lòng gã cũng không khỏi dấy lên mối nghi ngờ.

Bốc Thiên Chí rõ ràng là muốn giấu Vân Ngọc Chân báo tin cho gã, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Nhưng gã ngấm ngấm cảm nhận được Bốc Thiên Chí không có ác ý.

Sau khi vào Hoàng thành, tướng lĩnh giữ cửa liền dẫn gã đến thượng thư phủ, đợi một hồi lâu mới có người ra đưa gã vào đại sảnh, vừa đặt chân vào cửa Khấu Trọng đã lấy làm ngạc nhiên. Chỉ thấy Vương Thế Sung đang ngồi chính giữa đại sảnh, hơn mười chiếc ghế ở hai bên đều đã có người ngồi.

Sáu người ngồi bên phải có Mỹ Hồ Cơ Linh Lung Kiều, Khả Phong Đạo Nhân, Thiết Câu Trần Trường Lâm, người ngồi hàng đầu tiên cạnh Vương Thế Sung là Âu Dương Hy Di, còn Lang Phụng và Tống Mông Thu thì ngồi ở cuối cùng.

Cả sáu người bên tay trái Khấu Trọng đều chưa gặp lần nào, hai người ngồi cuối cùng tướng mạo rất giống Vương Thế Sung, xem ra có lẽ là nhi tử của y. Khấu Trọng đâu ngờ đột nhiên lại gặp trận trượng thế này, chưa có phản ứng gì thì Vương Thế Sung đã đứng dậy cười lớn: “Khấu Trọng huynh đệ đến đúng lúc lắm, chúng ta đang thương thảo đại kế! Nào, ngồi xuống uống chung trà nóng rồi nói tiếp!”.

Chúng nhân lần lượt ôm quyền thi lễ với gã, chỉ có hồ nữ Linh Lung Kiều vẫn lạnh tựa băng sương, chỉ khẽ gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Âu Dương Hy Di đặc biệt có hảo cảm với gã, vẫy tay gọi: “Không cần thêm ghế, đến ngồi với lão phu đi!”.

Tự động có tùy tùng phía sau kê thêm một chiếc thái sư ỷ bên cạnh Âu Dương Hy Di, rồi lại dâng trà thơm lên. Sau một lúc nhộn nhạo, Vương Thế Sung giới thiệu hai nam nhân vận y phục tướng quân ngồi hàng đầu tiên bên trái cho Khấu Trọng, một người tên Trương Trấn Châu, một người tên Dương Công Khanh, là hai cánh tay trái phải của Vương Thế Sung, địa vị cao hơn Lang Phụng và Tống Mông Thu nhiều, trước giờ đều trấn thủ bên ngoài, chiến đấu với nghĩa quân các phương.

Khấu Trọng biết đây mới là thực lực mạnh nhất của Vương Thế Sung, nên đặc biệt lưu ý quan sát hai người này.

Trương Trấn Châu thân hình cao gầy, gương mặt dài đầy vẻ tự tin, thần thái bình tĩnh tự nhiên, hiếm khi thấy y cười, vầng trán cao khể gồ ra, dường như bên trong ẩn tàng một trí năng vô cùng vô tận, người này niên kỷ chỉ ước chừng ba mươi lăm, ba sáu, thoát nhìn đã biết là là người tâm tư cẩn mật.

Dương Công Khanh tuổi tác cao hơn một chút, thân hình trung đẳng, trên khóe miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ôn hoà, đôi mắt nhỏ và dài làm Khấu Trọng cảm nhận được y là một người lòng dạ thâm trầm, lúc nói chuyện y hết sức chậm rãi, gây cho người ta một cảm giác như bị ngừng ngắt vậy.

Hai người ngồi cuối hàng bên trái này là Vương Huyền Ứng và Vương Huyền Thư, là trưởng tử và thứ tử của Vương Thế Sung. gương mặt Vương Huyền Ứng đầy những sẹo, ngôn hành cử chỉ đều có vẻ thô lỗ phóng túng, nhãn thần thì thoảng lại ẩn hiện những tia nhìn lang độc, khiến người ta không dám không để phòng, thân hình lùn nhỏ đã có dấu hiệu phát phì, khiến Khấu Trọng đoán y là kẻ chìm ngập trong tử sắc, nếu không thì người mới hai mươi tuổi đâu thể xuất hiện hiện tượng này được, xem ra cho dù có được chân truyền của Vương Thế Sung cũng chẳng thành được thứ gì. Ngược lại, đệ đệ của y trông rất rắn chắc, mặt mày sáng sủa, anh khí ngời ngời, tuy không cao như Khấu Trọng, nhưng cũng có thể coi là người cao lớn, có điều tính trẻ con vẫn còn chưa hết, còn cần phải một thời gian lịch luyện nữa mới có thể độc lập hành sự được.

Hai người còn lại là Vương Hoảng Liệt và Vương Hành Bản, đều là thân tộc của Vương Thế Sung, chỉ thoạt nhìn tướng mạo đã biết chỉ là hạng tầm thường. Trong tám người thuộc hạ của Vương Thế Sung ngồi đây, thì đã có một nửa là có quan hệ thân tộc với y, ngoại trừ Vương Huyền Thư có vẻ là nhân tài ra, những người khác đều không ra gì, dùng người một cách bừa bãi như vậy, nhất định là có ảnh hưởng ít nhiều đến quân tâm sĩ khí.

Sau một tuần trà, Vương Thế Sung mới mỉm cười nói với Khấu Trọng: "Có thể thấy tiểu huynh đệ bình an trở về, bọn ta ai nấy đều rất vui mừng!".

Khấu Trọng mắng thầm trong bụng, không hề nhắc tới cấm lệnh đêm qua, cười cười đáp lại: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mà khiến thượng thư đại nhân và chư vị phải tập trung cả về đây thương lượng đại kế vậy?".

Vương Thế Sung nói: "Hoảng Công Thác vừa tới Lạc Dương, chúng ta chuẩn bị tiền phát chế nhân, tiêu diệt tận gốc bọn Nam Hải Phái, cho chúng mãi mãi cũng không trở mình được".

Khấu Trọng kinh hãi thốt lên: "Vạn lần không được!".

Toàn bộ người có mặt tại đại sảnh, bao gồm cả Vương Thế Sung đều lấy làm ngạc nhiên.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>